
Mümin Şuuru

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. صَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli kardeşler,

Hepimiz biliyoruz ki kıyamet gününde insanların değerlendirilmeleri imanları üzerinden yapılacak. Kim ne kadar müminse onun karşılığını bulacak. Dünya hayatındaki unvanlarımız, kimliklerimiz ahirette prim yapan şeyler değildir. Bunu biliyoruz.

Cennette de iman farkı var. Cehenneme giren -maazallah- orada bir süre kalacak olan müminler de nihayetinde imanlarının derecesine göre cehennemde farklı durumda olacaklar. Yani şu iman ve müminlik cehennemde bile bulunduğu zaman mümin için -maazallah- bir farktır. Allah'tan korkusu ayda bir aklına gelip ayda bir imanı ile yaşayan başka, sabah akşam Allah korkusunu hatırlayan ama ara sıra da ağır suçlar işlediği için neticede bir süreliğine cehenneme girecek olan başka.

İkisi de cehennem cezası görecekler ama hem cehennemde kalma süresi hem de cehennemdeki ceza çeşitleri olarak imanımızın tonajı, tipi, yapısı çok önemli. Cennette de bu farkla ayakta kalacağız.

Asgari ücretli iki insan düşünelim. Girdileri-harcamaları aynı, para biriktirebilme imkânları aynı. Bir toplantıda “Allah için şuraya yardım edin” dendiğinde gösterecekleri refleks ne kadar iman ettiklerini gösteriyor. Birine “Allah için şuraya yardım edin” dendiğinde çıkarıyor, mesela 1 lira veriyor. Öbürü de ‘Allah için’ sözünü duyunca çıkarıyor, cebindeki o ay artan 10 lirayı veriyor. Bunların ikisi de mümindir çünkü camiden çıktılar. İkisi de kadere, ahirete, meleklere, peygamberlere iman ediyorlar. Ama birine ‘Allah için’ dendiğinde cebinde ne varsa çıkarıyor, biri de verilebilecek en düşük rakamı veriyor, belki de hiç veremiyor. İşte içimizdeki iman yükü ve imanımızın voltajının ne durumda olduğunu gösteren işareti böylece belli oluyor.

Birisi hacca gidiyor, Mekke’de yürürken ayaklarının hareket edip etmediğini hissedemiyor. Titriyor. Öbürü de Mekke’de mi yürüyor Kaliforniya’da mı belli değil. Yürüyor işte. İkisi de hacca gittiği için mümindir. İkisi de elma ağacıdır; birinin dallarının ucunda 2-3 elma var, elma ağacı olduğunu ondan anlıyorsun. Öbürünün dalları kırılacak, elma dolu.

Ebu Bekir radiyallahuanh da Allah için secde ediyordu, filan yerdeki bir Müslüman da Allah için secde ediyor ama hadisteki ifadeyle hani, sanki tavuk yerden buğday toplar gibi secde ediyor. Secdeden inmeden kalkacağı anı hesap ediyor. Öbürü de secdeye kapandığında bir daha kalkmayacakmış gibi secde ediyor. İkisinde de iman var ama imanın voltajı, yapısı çok önemli.

Bu sebeple kardeşler, mesele ‘iman ettim gittim’ meselesi değil, imanı bir ağaç gibi dikip büyütme meselesidir. İman elimizde bir fidan gibidir. Bu elde edilince bir nimet olarak mümin, imanını güçleştirme mücadelesine girer. Şeytan da sürekli onun kökleriyle oynar kurusun diye. Müminin vazifesi imanını korumaktır. Su dökerek mi korur güneş ışığını ona ulaştırarak mı, budayarak mı bilmem; ama mümin, imanını korumazsa her şeyden önce ahirete gitmeden daha onun kuruma ihtimali var.

Hadis-i şerif ne diyor? Bir adım kala cennete, insan cehennemlik olarak gidebilir. Bir adım kala da

cehenneme, cennetlik olarak gidebilir. İman da imansızlık da -maazallah- an meselesidir. Mücadelemiz imanımızı büyüterek, gürleştirerek yaşama mücadelesidir. Biz şöyle bir vehme kapılırsak iman derdini anlamamış oluruz. Mesela Bulgaristan'da doğup yaşayanlar imansız bir topraklardır. Ya nasip, iman edecek de cennete girecek... Bulgaristan'da, Sofya'da nerden iman edeceksin. Öbür taraftan İstanbul'da, Bağdat'ta, Basra'da, Mekke'de, Medine'de doğmuş büyümüş... eh, onun imanı sigortalı mübarek. Kaza gelse başına da sigorta ödüyor imanını zaten... Bu yanılıdır. Kur'an'ımız bu hatayı ikaz eden ayetlerle doludur. Hatta ve hatta rahmeten li'l-âlemin, kendisine feth-i mübin verilmiş olan sevgili Peygamberimiz aleyhisselamın mühim bir ders olacak hadisini ya da duasını unutmayalım.

Ne diyor? "Allah'ım, kalbimi sabit tut, kaymaktan koru." Kaymaktan koru, diyor. Bu onun sözü: "Kalbimi kaymaktan koru." Kur'an'a dönüyoruz, ne diyor Allah Teâlâ: "Ey peygamber, şöyle korumasaydık seni, az kalsın kayıyordun, o propagandalara inanmıştın az kalsın." Nerde; Mekke'de. Kim; Muhammed aleyhisselam. Demek ki Mekke'de Muhammed aleyhisselam olsan bile küfrün, şeytanın planlarıyla oynadığı oyunlara kanmadan yüzde yüz kendini koruma teminatı Allah kimseye vermemiştir.

Biz Sofya'daki Müslüman olmayan, kâfir ana babadan doğan birini hazır cehennem kütüğü, yanıp duracak cehennemde diye görürken Mekke'de, Medine'de Cebrail'in trilyonlarca melek saat başı belki 100 defa inip çıktığı bir yerde, Bilal'in ezanıyla kalplerin hüngür hüngür olduğu bir yerde, imanın yeryüzünde insan var olduğu günden beri en muhteşem ve azametli günlerini yaşadığı bir yerde Resûlullah'ın eline tutma şerefine ermiş insanların da zifiri kâfir olarak ahirete gittiklerini nasıl görmezden geliriz.

Ashab-ı ikram gibi insanlar bile, Allah'ın veli dostları dâhil, ki esas onlar işi biliyorlar, ödleri patlayarak gittiler bu fani âlemden. Korktular n'olur sonumuz diye. Ne ederiz yanılırsak diye ödleri patlayarak gittiler. Bizim cesaretimiz cahilliğimizden geliyor. Hiçbir şey yok ki cahile göre. Bu sebeple iman deyince, mümin deyince göklere uçacak kadar mutlu olmalıyız, kanatsız uçacak kuş olmalıyız Allah bizi mümin etti, elhamdülillah deyip şöyle göğsümüz açılıp okyanus kadar büyümeli. Ne bu ya, ne büyük bir nimet. Allah beni milyarlarca kâfir kulunun arasında mümin olarak yarattı, elhamdülillah diye sevinmeli.

Bu neye benziyor biliyor musunuz kardeşlerim; yiyecek içecek parası olmayan, bir köprü'nün altında yatıp uyumak zorunda olan birisi mi endişeyle uyur sabaha kadar yoksa kasası parayla dolu olan, arabası son model olup onu kapıda bırakan birisi mi? Fakirin, çulsuzun gözünü uyku tutmaz diye bir şey olur mu? Zaten yastık diye bir şey yok ki kafasının altında. Bir odun parçasına koymuş başını, oh mis gibi uyur o. Neyini kaybedecek? Zengin korkar. Dükkânı var, serveti var, sağda solda alacakları var, arabaları var. Her birinin değişik bir hırsızı var. Arabası var, araba hırsızından korkuyor. Parası var, para hırsızından korkuyor. Milyarlarca lira alacağı var, ödemezlerse diye korkuyor. Zengin korkar.

İman da böyledir. Kâfir niye korksun. Ne kaybedecek ki kâfir. Ama haceden korkar. Ya çalarsa bu şeytan diye. Hafız korkmalı, tesettürlü kadın korkmalı, bir saçım görülür diye. Tesettürü olmayan niye korksun ki. Nesi görünecek başka zaten. Akıllı korkar. Serveti olan korkar. Eğer bizim, imanımızın gitmesi diye bir derdimiz, zayıflaması diye bir derdimiz yoksa bu nereden kaynaklanıyor biliyor musunuz, sen güneşin altında terlemeden, baba mirası olarak bu mala sahip olduğun için gider-gitmez diye bir endişen yok. Bilal gibi sen de kırbaçlanarak Allah deseydin, gider diye ödün patlayacaktı.

Ömer bin Hattab radiyallahuanh ne diyor? "Cahiliyeyi bilmeyen İslam'ın kıymetini bilmez. Onlar ki bataklıklardan geldiler. İmanın kıymetini bildiler. Tıpkı tarlada, güneşin altında kavrularak çalışıp mal kazanan babanın o mal için uykusuz kalıp sonra o baba ölünce çocuğuna kaldığında malı har vurup harman savurması gibi. Kendisi zaten oynuyordu. Baba kazanırken oynuyordu. Ulubatlı, İstanbul'un surlarını zorlarken emek verdi. Sonraki nesil de "bu surlar bizim ne kanımıza mal oldu" diye İslam'ı şeref bildiler, kıymet bildiler. Hazır ezanlarla doğmuş, daha kundak görmeden ezan görmüş nesil ise bedavacı olduğu için "bu faiz olsa ne olacak, bu haccı yarım yapsa ne olacak, bu namazı eksik kılsa ne olacak, sünnet kılmasan da olur, sakal bırakmasan da olur" diyor. Olur tabii. Bedava

bulursan imanı her şey olur. O iman için anan, baban, kardeşlerin Çanakkale’de düşmüş bir nesil olsaydın böyle olmayacaktın sen. Bedel ödemiş nesil kıymet bilecek.

Ölçümüz şu: Allah bu imanı bize kelepirci vermemiştir. Bu iman bir bedel istiyor. En azından kıymetinin bilinmesi gerekir. Mümin bir süre uykusuz kalmalıdır, bu imanımız ne olacak diye. Benim imanım, neslimin imanı, benden sonrakilerin imanı, insanlığın imanı ne olacak? Bu kadar yaygınlaşan, kolaylaşan faiz bu imanımızı kemirmiyor mu? Müslümanlar’ın kızlarında bile hayâ kalmayışının bedeli, sonunda imanının gitmesi değil mi? Utanmayan, hayâ etmeyen her kız, sonrası önemli değil diye Peygamber aleyhisselaminin tehdit ettiği akıbetin işareti değil mi? Bunların hepsi üzerinde tefekkür etmeliyiz.

Mümin imanı üzerinde şöyle düşünür: İman esastır. Sonraki İslam adına yaptığımız şeyler, dallar budaklardır. Birinci derecede bizim için ölçü imanlı olmaktır. Allah’ı yüzde yüz rab ve ilah olarak bilmektir. Camilerin Allah’ı ile sokakların Allah’ını ayırmayacaksın. Camide kim Allah ise bankanın önünde de odur Allah. Mezarlıklarda kim korkutuyorsa düğünlerde de o korkutmalıdır. Burada hocalara göre bir iman, vatandaşa göre bir iman, siyasetle uğraşanlara göre değişik bir versiyon, tüccara göre biraz daha farklı bir versiyon yok. İman bir araba modeli değildir. Siyasetçiye zırlı araba, vatandaşa normal araba, esnafa kamyonet gibi değil. Herkesin imanı Muhammed aleyhisselaminin imanı gibi olacak. O nasıl inandı ise öyle inanacağız. Ebu Bekir’in inandığına inanacağız. Ömer’in inandığına inanacağız. Osman’la Ali’nin inandığı şeylerin aynısına inanacağız. Esnafa göre iman yok. Camide “ben yalandan niyet ettim, öğleye niyet etmedim, ikindiye niyet ettim” diye yalan konuşmadığın gibi dükkânında da yalan konuşmayacaksın.

Haram her yerde haram. Camideki Allah dükkândaki Allah’tır. Fabrikadaki Allah’tır. Caddedeki Allah’tır. İmanın ayrıntısı yok. Ama imandan sonraki noktada farklı farklıyız. Kimimiz ilmiyle bu yarışta kazanmaya çalışacak. İman aynı iman ama. Sadece uzmanlık alanı ilim. Ümmete ilmiyle hizmet edecek. Kimimizin ilmi olmayacak fakat namaz kuşu olacak. Herkes beş vakit kılariken bu yirmi beş vakte çıkaracak. Onun ekstra kazancı namaz üzerinden olacak. Kimimizinki sadaka üzerinden olacak. Kimimiz bir insana hizmet etme, mesela yaşlı bir amcasını Allah rızası için on sene yatağında bakmakla iman barajından sonraki ekstra kazancını kazanacak. Ama imanda hepimiz biriz.

Mümin olarak şu hususta imanımız açısından değerlendirme yaparken ince bir hesap yapmak zorundayız. Biz müminiz ya, Allah etrafımızı haramlarla kuşatacak. Bu istisnasız bir kuraldır. İman ettin mi iman da kuvvetlendikçe, haram kedi gibi etrafını dolanacak senin. Tıpkı ne gibi biliyor musun? Elinde bir kilo ciğerle dolaşırken sokak kedileri “güle güle abi” deyip gönderiyorlar mı seni? Ciğer elinde iken kediyi kovabiliyor musun? İman senin yüreğinde iken seni faiz asla bırakmaz. Zina bırakmaz. Yalan bırakmaz. Gıybet bırakmaz. Bunlar kedi gibi etrafında dolaşacaklar senin. Bir tekme ona vuracaksın, öbür taraftan miyavlayıp gelecek. O bankacıyı kovacaksın, öbürü gelecek. Onu kovacaksın, factoring’ci gelecek. Onu kovarsın, sekreteri gelir. Bir şeyle illa Allah deneyecek. Çünkü aşırı sürat yapıyorsun kardeşim. Sen yüz senede gidilir cennet yolunu, yirmi senede kat etmeye çalışıyorsun. Bu büyük bir hızdır. Büyük bir iddiadır. Allah seni muhakkak test edecek.

En basit örneğinden; mesela genç kızlarımızın yüreklerini parçalayan endişelerden biri olarak örnek vermek istiyorum. Bir genç kız, Allah nasıl emretti ise ben öyleyim deyip aybaşı olduğu günden itibaren Rabbinin koyduğu standartlara göre tesettür, hayâ ve oturma kalkma şekli belirlendiğinde, hemen onu evde kalma, evlenememe, filanca şartlara mahkûm olma tehlikesi karşıyor. Açık olan amcasının kızı da haftada bir istenmeye gelir. Hemen “Eee... gördün mü, zamanı mı? Sen de başını açsan ya da şöyle normal bir başörtü koysaydın, şimdi senin kapına da eli çikolata dolu insanlar gelip duracaktı. Kendin ettin kendin buldun” der durur ona şeytan. Bir de hacca gitmiş, hatimler de yapmış, ramazanda mukabele dinlemiş halası “e kızım zamanı değil ki. Sen hele bi’ evlen, bak ne Müslüman kadın olursun” deyiverdi mi, al sana kediler bak nasıl dolaşılıyor etrafında. O zaman işte o kızın üzerinde halası, etrafı, arkadaşları ışıklarını saçmış beklerken, Allah da Arş’ından gözlüyor. Şu cennet deyip duran, “ben Meryem olmaktan başka bir şey istemem. Bana firavunun sarayı kadar güçlü bir otorite de verseniz, Allah bana

yeter. Rabbim bana cennetinden bir oda versin, istemem bu sarayları” diyen Asiye midir değil midir görecek Allah. İlla imtihan edecek.

Bizim haramlarla mücadele, şehvetlerle savaş ve şeytanın fitnelere karşı korunmamız da imanımızdaki kapasite ile ilgilidir. Şeytanın bu şehvetler ve haramlar konusunda “İman edenlere yapabileceği bir şey yoktur” buyuruyor Allah. İman ediyor ama Rabbine de güveniyor. Rabbine güvenmeyenin imanı, şeytana karşı koruyabilecek bir iman değildir. Eğer bir mümin kız, bir hanımefendi “beni Rabbim birisi ile evlendirmeyi yazmadı ise beni güneşten aşağı bir ipte sarkıtılarak işte dünyanın en güzel kızı da deseler kimse evlendiremez. Ancak Rabbimin yazdığı benim üzerine gelir” diye Rabbine itimat edip “elli sene beklerim. Ama Allah’ı beklerim. O’nun kaderini beklerim” derse mağlup olmaz. “Eee... okula da zaten annen seni örgülü saçla gönderiyordu. Gençlerin dikkatini çekmemişti. İşte böyle beklersin” diyen hacı halasına, evlendikten sonra örtünmüş teyzesine kulak asarsa, Allah’a tevekkülünü sarsarsa, teyzenin dedikodusu Allah’ın vaadinden daha güçlü olursa nerde iman o zaman? Sen Asiye’yi masal olarak okudun öyleyse. Meryem’i masal olarak okudun. Bir daha dön, firavunun karşısına dikilip “ben Rabbimin cennetini isterim. Senin sarayın batsın gitsin” diyen, firavunun karısı Asiye’ye bak. Hacı amcanın, filan hocanın kızı, Müslüman’ın kızı, anası hac yapmış, belki de kendisi bile tatil günlerinde umreye gitmişe bak, firavunun karısına bak, hacının kızına bak. Hangisi Allah’a tevekkül ediyor, bir bak.

Biri açılmasa, birisi okullu olmasa aç kalırım, sefil kalırım, evde kalırım, anam-babam, onlara bakmak zorunda kalırım, ağabeyimin çamaşırlarını mı yıkayacağım diye geleceğini Allah’tan başkasına, kırk gün sonra boşayıp boşamayacağı belli olmayan bir erkeğe bağlayan, kocasına Allah’tan çok güvenme gafletine düşen kıza bak; bir de altmış sene firavun gibi bir tağut, zalimin karısı olarak onunla aynı yatakta yattığı hâlde, yüreğine iman döktüğü için “Allah’ım, sen bana cennetten bir ev ver, bu saray kahrolsun, firavuna kalsın” diyen dik kadına bak. Kadına bak kadına. Firavunun zulüm kokan, despot sarayından Allah’ı buldu. Cennete giden yolları buldu. Her sene hatimler indirilen, güya ilahiler okunan, hacca gidilen evden Allah bulunamadı. İşte iman budur. İman Asiye’nin imanıdır. İman Meryem’in imanıdır. İman Ammar’ın imanıdır. Allah onlardan razı olsun.

Burada imanlarımızın ne noktada olduğunu ve nasıl değerlendirilmesi gerektiğini düşünmemiz için bu sözleri sarf ediyoruz. Elbette beşerî tedbirlerimizi de alırız. Ama biliriz ki ben mümin isem de benim velim Allah’tır. Göklere kadar yükselecek slogan budur. İman edenlerin velisi Allah’tır. Ne demek veli? Çocuğu okula götürdüğü zaman “Bunun velisi benim. Bu çocuğa bir şey olunca beni arayın. Çocuk çalışmazsa beni arayın” diye imza atıyorsun ya. Okul idaresi de seni çocuğun velisi biliyor. Sahibi demek, sorumlusu demek, yöneteni demek, okul harçlığını veren demek, hastalanınca ona doktor bulan demek.

İman edenlerin velisi Allah’tır, dediği zaman Kur’an, benim sahibim Allah’tır. Ben aç kalmam, ben çıplak kalmam. Zincirli ellerimle, kelepçelenmiş ayakçalarım ile bile ben esir edilemem. Çünkü Allah’la beraberim. Benim sahibim Allah’tır. Aç bıraktıysa o bıraktı. Dul bıraktıysa o bıraktı. Kocasız bıraktıysa o bıraktı. Eşsiz bıraktıysa o bıraktı. Bana veren de o alan da o. Baba her gün harçlık veriyor mu çocuğuna? Bir gün de vermiyor. O da bir gün bana harçlık vermedi, öbür gün çok verdi. Üç ay vermedi? Nasıl sorarım ki.

İman edenlerin sahibi Allah. Benim velim Allah’tır. Allah’ın adıyla yaşayan. Yakasında Allah’ın kuludur diye damga bulunan, alnında secde işareti bulunan bir mümin kendisini ucuza satamaz. Koca bulacağım diye zillete düşemez. İş bulacağım diye zillete düşemez. Benim velim Allah’tır diye iman ettiği sürece bir mümin, iş bulmak için gittiği bir iş yerinde “Cuma’ya gitmeyeceksin tamam mı?” denemez ona. Gökler yere düşmedikçe iman eden birine “Cuma’ya gitmeyeceksin. Bizim fabrikada işler çok önemlidir.” denemez. Bu cümleyi sonuna kadar dinleyemez o mümin. O iş görüşmesi esnasında “Cuma’ya gitmeyeceksin tamam mı? Biz Cuma kıldırıyoruz. Öğleyi kıldırıyoruz. Yemek molasında kılabilirsin.” denirken cümle başladığında, eyvallah bile demeden fabrikayı terk eder. Akşam da velisine der ki “bana iş vermediler, ben de senin kapına geldim. Kovdular.”

İman edenlerin velisi Allah’tır, sahibi Allah’tır diye iman eden bir kadına, değil burada başını açarak çalışacaksın diye bir teklifte bulunmak, bunu, bu cümleyi söylenmiş bir yerden Lut kavminin ölü denizindeki

topraklar gibi uzak durur o zaten. Bunu ona söylemek bir kenara, ona söylenmiş birisinden bile dinleyemez bunu mümin bir kadın. “Senin velin benim, sahibin benim. Sen yaratılmadan ey kulum, seni yaratmadan binlerce sene önce senin yiyeceğin tek bir lokmayı bile hesap edip yazdım, meleklerime emrettim; bu elma parçası, bu armut dilimi filan kulumundur, bunu böceklerle yedirmeyin.” diye tebliğ etmiş bir Allah’ın kulu, velisinin Allah olduğunu bildiği hâlde çıkıp da “başınızı açacaksınız tamam mı?” diye teklifte bulunulan bir yerde asla söz dinlemez. İşsiz, aşsız, evsiz kalır. Ama Allah’sız kalmaya dayanamaz. İşsizliğe dayanır. Açlığa dayanır. Sefaletle dayanır. Kaç gün ki dünya der. Aç aç kaç gün kalacağım ki. Ama cennet veya cehennem ‘kaç gün’ değil. Kaç yok orada.

Sahibimiz Allah bizim. Sigorta ne demek? Verdiğinden dönüp sana veren şeye sigorta deniyor. Allah ki bizden hiçbir şey almadığı hâlde bize teminat veriyor. Mümin bu şuurla yaşar. Onun için mümin aç kalır, zelil kalmaz. Esir düşer ama beynini teslim etmez. Kuyulara atılır. Kuyularda hapsedilir. Ama taviz vermez bir mümin. Bütün bunları da ona Allah yapar. Herkes dost seçer. Herkes dostunu sınar. “Bu bol keseden vaatte bulunuyor. Bir isteyeyim bakalım” der. Bir ister. “Abi ver. Bir küçük ihtiyacım var. Bir on günlüğüne yardım etsene bana.” der. O gün dostunu tanır. Şu kadir gecelerinde bin bir vaatlerde bulunan, “Sana çocuklarımız feda, canlarımız feda ya Rabbi” diyenleri de bir kere Allah sınasa ne olur? Özellikle patronunu kıskırtıp Allah, “at bunu işten” dedirtse de patronu “sen namaza çok gidiyorsun” diye onu işten atsa ne olur? O gün aşk, bağ ve alakanın devreye girmesi gerekmez mi?

Mümin onurludur. Çünkü onun bağı Allah’la bağlıdır. Mümin Allah’la bağlı bir bağda yaşadığı için Allah azizdir, Peygamberi azizdir, mümin de azizdir. Yani onurludur, şereflidir, haysiyetlidir. Ucuza gelmez. Ucuz pazarlıklar müminle yapılamaz. Bizim imanımız kimliğimizdir. Bu imanla Allah’ın huzuruna çıkacağız. Üzerinden pazarlıklar yapılmış, tavizler verilmiş imanı kıyamet günü Allah’ın önüne kim koyabilir. 950 sene direnip sabreden Nuh aleyhisselamın girdiği cennete dokuz dakika patronuna karşı sabredememiş, bir nişan görüşmesinde üç dakika başörtüsünü kafasında tutamamış, iffetini hayâsını koruyamamış bir insan nasıl girecek? Nuh aleyhisselam ile aynı koltuğu nasıl paylaşacak kıyamet gününde? “Alın her şeyimi. Ben Yesrib’e Resûlullah’a gideyim. Sizin olsun Mekke” diyen o tertemiz, nur dolu, iman yüklü kadınlarla nasıl aynı cenneti paylaşacaklar? Adalet mi bu?

Biz her şeyden taviz veririz, mümin kimliğimizden asla taviz veremeyiz. Bu taviz de zannettiğimiz gibi Yahudi seni Filistin’de yakalar, der ki sana filan örgüte karşı bize istihbarat sağla, biz de seni kurtaralım. sen de bunlar beni öldürür diye tamam abi dersin, bir de sana maaş bağladılar, böylece bir Filistinli davasını sattı şeklinde olmaz. Bu bir Filistinli’nin hikâyesi olur.

Ben nerde tavizden söz ediyorum biliyor musun? Resûlullah’ın vekilisin, onun mihrabında namaz kıldırıyorsun. Sen çıkınca camiden, insanlar “Allah adına bizi Allahuekber diyerek rükûya götüren adam” diye bakıyorlar. Sonra sen bir markette bir esnaf muhabbetine dalıyorsun. Sana diyorlar ki “ya hoca, sigara haram diyorlar. Markette satılmayacakmış, doğru mu?” Bakıyorsun ki marketçi de camiye ara sıra yardım ediyor. Sana da doğru dürüst bir menfaati yok. Camiye yardım ediyor sadece. Yahut da senin akrabalarından biri de bu harama müptela, o da orada. İşte Yahudi, Filistinli ile pazarlık ediyor şimdi! Peygamber’in vekili. Muhammed aleyhisselamın o mahalledeki temsilcisi. Dik durup “Allah’ın haram ettiği haramdır. Hepimiz bu melaneti işlese bile yürekli durup bu haramdır demek zorundayız arkadaşlar” deyip orada Ömer yüreğini gösterecek yerde “Şey... Aslında bazı hocalar haram diyor ama...” dersin hey gidi, gitti bütün pazarlıklar. İşte pazarlık bu.

Dik duruş, mümin şuru orada belli olmalıydı. Bu örnek bir. Bir örnek daha. Filanca iş yerini büyütme için içinde haram şüphesi bulunan bir kredi teklifi aldın. Bu kredi mi? Kredi. Kredi ne demek? Parayı para karşılığı almak demek. Faiz ne demek? Paradan para üretmek demek. Bunun Arapçası faiz, Türkçesi kredi. Açıp telefonu “şey... hoca efendi... filanca banka kredi veriyor ama öyle faiz niyetiyle değil ha...” dediğin gün, işte o Filistinli’yi Yahudi önüne alıp “bize çalış” demişti ya, şeytan seni o gün önüne aldı, çalıştırıyor.

Çünkü şeytan için müminlerin içinden secde eden bir kişiye bir lira faiz yedirtmek, faiz verdirmek, aldirtmek bir zaferdir. Sen o zafer zevkini o meluna tattırdın ya, gitti. Evlilik görüşmesi yapılırken biz Allah’ın

izniyle, peygamberin sünnetiyle evleneceğiz değil mi? Tabii canım, Yahudi düğünü mü yapacağız! E güzel. Söz verdik, protokoller, nişanlar... şey... düğünü nerede yapacağız? “E bizim kızımız bi’ tane. Gelişi güzel düğün olmaz. Ama İslami ha! İslami!” İslami ama düğünü özel yapacağız! Özerk diye bir hikaye var ya. Bir devletin içinde o devletin vergisiyle vilayet oluyorsun, sana özerklik veriyorlar. Sen ye iç burada diyorlar. Yani İslam İslam, şeriat şeriat, örtü örtü ama düğünde mesela kız, kızın abileri, kardeşleri, kayınçoları, bacanakları, dayıları, oğlanın akrabaları, dayıları, halaları, teyzeleri... otuz kişilik bir fotoğrafın içinde.

Ne yapıyorsunuz? Hatıra! Bu, biraz sonra yatak odasına girecek olan bu kız, bu görüntüsüyle bu fotoğraf karesine girdiğinde, bunu daha kocası bile yüzde yüz incelemeyen, buna bakması kıyamete kadar haram yüzlerce erkeğin gözüne veya fasıka bir kadının gözüne girecek fotoğraf karesine niye girdin sen? Ey koca! Allah’tan korkmadın mı! Nikâhlı karını senin kardeşlerinle, amca çocuklarıyla nasıl koyup kamera önüne geçtiniz siz? Düğün için ama, düğün için, cevap o. Demek ki bu din; düğünler hariç Allah’a kulluk dini. İşte Yahudi, Filistinli’yi karşısına aldı, pazarlık yapıyor. Mümin şuuru nedir? “O fotoğraf çekilemez!” diyen mümin’dir. Peki düğün günü arabalar dışarıda bekliyor, ya huzursuzluk çıkarsa? Hiçbir huzursuzluğa gerek yok, kızı alır babası evine götürür, huzursuzluk filan olmaz. Kızıyla yabancıları aynı fotoğraf karesine koyan damat, benim damadım değildir der, alır kızını kendi evine götürür. Şuur budur. Mümin şuuru budur.

Ali bin Ebu Talib ne diyor? “Allah alkolü haram etti ya” diyor, “benim için bir göle bir bardak alkol düşse, sonra göl kurusa, insanlar da oraya buğday ekseler, buğday büyüse oradaki buğdaydan yapılmış ekmeği yemem vallahi.” Şeriatımıza göre gölü bir bardak alkol, domuz necis yapmaz; şeriat böyle. Ama bak Ali ne diyor. Mümin şuuru. Mümin insan evlendiği hanımını düğün salonundan, neredense evine götürürken gelin arabası yapmaz. Niye yapmaz? Bir arabanın üstüne çiçekler, işaretler, yazılar koymak demek; bakın içindeki güzel mi demektir. Hanımın namusuna düşkün olmak, bakın karıma demekle mi olur? Sen otel mi açtın ki önüne çiçekler koyuyorsun, bakın dikkat edin diye. Hani mahremiyet anlayışı, hani namus düşkünlüğü? Şuur şuur, mümin şuuru başkadır. “E herkes çiçek koyuyor.” Biz herkes değiliz. Bizim sahibimiz Allah’tır. Biz medya kulu değiliz. Biz kamuoyuna göre değil, helale harama göre yaşarız. Bizim şeriatımız var. Biz hanımlarımızı evlenmek için, evde yemek pişirtmek için, çamaşır yıkatmak için almadık. Allah’ın emaneti olarak aldık. Onlar Allah’ın, korumamızla ilgili bize yüklediği sorumluluğumuzdur. Düğün arabasına dikkat çekici bir şey konmaz. Nasıl devlet adamları filan model arabayla bir yere gidecek, o arabadan 3-4 tane eskort arabası yapıyor, önden onu gönderiyor, kendisi arkadan başka model bir arabayla geliyor. Suikast filan olursa ön arabadaki korumalar gitsin. Bir taktik bu. Düğün arabaları da böyle olmalı aslında. Süslü püslü bir araba koy, delikanlıları da doldur içine, ona baksınlar. Sen de arkadan külüstür bir arabayla namusunu koruyarak git evine. Bu, Buharî’deki bir hadisten alıntı değil. Mümin kafanın şuur meselesi. Mantık bu mantık olmalıdır.

Bir başka örnek vereyim. Şimdi bazı evlerde belki elli kilo gelecek perdeler var. Yani perdeyi halı olarak döşesen kış günü betonu hissetmezsin, öyle perdeler var. Ama bir garip, camın yarısını örtüyor. İnsan oturunca camın bir 50 santimi insanı gösteriyor. Fesubhanallah, bu perde içeriği göstermemek için değil mi? Ama bu sene böyle moda. Mümin koyun kafalı olmaz. Bu sene moda böyle olabilir. Biz, Âdem aleyhisselamın iffetli oğlu Habil’in devamıyız. İffetimiz modamızdır. İffetimiz şuurumuzdur bizim. Mümin şuurulu insandır. Bu perde, benim evde oturuşumu gizlemedikten sonra buna niye para vereceğim ben? Meselemiz perde meselesi değil, hangi şuurla, hangi gözle hayata baktığımızı anlama meselesidir.

Biz Allah’ın kullarıyız. Sahibimiz Allah’tır bizim. O’nu her yerde, yanımızda bizi gözlüyor biliriz. Düğünümüzde böyle, cenazemizde böyle. Cenazede de böyleyim. Camide görmediğim bir adamın tesadüfen cenazesinde buldum. Nasıl bilirdiniz? Bana sorulabilir mi orada ya. E sorulur, kötü biliyordusam kötü, derim veya demem. Boş ver, Allah’a gidiyor zaten. Ama “iyi iyi iyi” diye slogan atmam. Susarım, görürüz nasıl bir adam olduğunu derim. Belli olacak biraz sonra. İstikbal töreninden belli olacak derim. Çal sen şimdi bandoları, iyi bando çal. Bekliyorlar bandocular.

Mümin şuurlu insandır. “Ben, bu adamın arkasındayım.” derken dikkat et. Allah’ın adına iş yaparken, yöreselliğini, menfaatini, petrol zammını esas alarak sakın karar verme. Sen müminsin. Senin oyun, kullandığın tercihin, el kaldırman, evet veya hayır demen, meleklele beraber yapılan bir iştir.

Kardeşler, mümin Allah’la beraber olduğu için, sürekli umut denizi gibidir. O, kuyunun dibine düşen Yusuf olur, oradan Allah’ım diye bağırır. Ateşe düşen İbrahim olur, orada Cebrail’e bile tenezzül etmez Allah der. Mümin, bir çocuğu ölmüş, iki çocuğu felç olmuş, öbürü kan anemisi olmuş. Bunlar onu yıldırılmaz. Bilir ki Allah sevdiğe kulunu, önüne imtihanlar koyacak. Kul, Allah dedikçe zorlaşacak işler. Çünkü her Allah deyiş, her sübhanallah deyiş, onu cennetlerde bir adım yukarı çıkarıyor. Bir adım öne çıkmak bir yakıt harcamak, eziyet çekmek demektir. Durduğu yerde saymak başka, derece derece Allah’a yaklaşmak başka. Mümin olaylardan, sıkıntılardan bıkmaz, yorulmaz, sabırlıdır, sebatlıdır. Çünkü müminin sahibi Allah’tır.

Çünkü mümin, İbrahim hikâyesi diye bir hikâye dinlememişti. İbrahim örneği diye bir örnek dinlemişti Kur’an’da. Ve o, çocuk hikâyesi değildi. İbrahim örneğiydi. Allah Teâlâ, Kur’an’ında çocuklara anlatılsın diye İbrahim hikâyesi anlatmadı. Müminler görsün, Allah’ın dostu nasıl olunuyormuş görsünler diye İbrahim suresi koydu Kur’an’a. Öbür surelerde de çocuğuna bile bıçak vurmaya hazır bir baba olarak, İbrahim’i önlerine koydu. Bu hikâye mi? Hayır, hangi şuur düzeyinde, hangi teslimiyet düzeyinde Allah’a bağlanılması gerektiğini anlatan resmî örnek bu. Örnek, resmî örnek. Biz ateşlerde yanmaya hazırız. Biz çocuklarımızı feda etmeye hazırız. Biz 950 sene dayanacak kapasitesi olan piliz. Ama dayanamayız, yıkılırız, dökülürüz, ölürüz; onu da Allah bilir zaten. Yaşatmak da, öldürmek de onun elindedir.

Kardeşler, mümin şuurlu insandır. Şuurunun kalitesi, hacmi, kapasitesi imanından gelir. Güçlü kuvvetli bir iman aktif imandır. 24 saat devrededir. Mezarlıkta da düğünde de, sofrada da piknikte de, denizde yüzerken de spor yaparken de mümin, iman şuuruyla beraberdir. Mümin bu şekilde ayaktadır. Böyle müminler Allah’ın dostlarıdır. Böyle müminler korkmazlar, çünkü bilirler ki Allah, dostlarını yolda bırakmaz. Ateşe attırır, çocuklarına bıçak vurdurur ama yolda bırakmaz.

Çünkü yol, yol, Kudüs’e kadar giden yol değildir. Yol cennete ve cemelullaha kadar giden yoldur. Allah yolu, cennet yolu gibi gören kullarını yolda bırakmaz. Yakar, ezer, hapsettirir, işkence ettirir, hanımlarına iftira ettirir, çocuklarına hastalıklar verir, kendilerine hastalıklar verir, senelerce bir yatakta felçli olarak sürdürür ama yalnız bırakmaz. Çünkü yatakta sürünürken de Eyyüb’ünün yanındaydı Allah, şifa verdiği zaman da yanındaydı.

Allah, mümin kullarının velisidir, sahibidir. Müminler bu şuurla 24 saat yaşadıkları zaman Allah’tan gelen bir onurla dik dururlar ki zincirlerle bağlandıklarında bile kuş gibi uçacak kadar rahattır o müminler.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.